

Sosyalist Liseliler

BÖYLE GELMİŞ!
BÖYLE GİTMEZ!

Merhaba

Dergimizin 12.sayısı Türkiye’de 24 Haziran seçimlerinin tartışıldığı bir dönemde çıkmakta. Türkiye’deki varolan siyasal tablo vesilesi ile sosyalizme duyulan ihtiyacın altını tekrardan çizdiğimiz, kapitalist düzenin çürümüşlüklerini teşhir ettiğimiz bir yayın ile siz değerli okuyucularımızla buluşmuş bulunuyoruz.

Dergimizin içerisinde bulunan yazılar ise şöyle;

Memleket bölümümüzde 24 Haziran’da gerçekleşecek olan korsan seçimi gündeme aldık. Sosyalistlerin seçim sürecinde tutması gereken siyasal hattın ve duruşun çerçevesini belirginleştirdiğimiz bir yazı siz okuyucularımızı beklemekte.

Eğitim bölümümüzde AKP iktidarı sürecinde eğitimin uğramış olduğu tahribat ve bu tahribatın altında yatmakta olan piyasaçılığı gözler önüne sermiş olduk.

Kızıl-Kara bölümümüzde kapitalizmin sanat ve sanatçılar üzerinde yaratmış olduğu yozlaşmayı bir kıyaslama ile açmış ve örneklendirmiş olduk. Kızıl bölümümüzde halkın sanatçısı olan Kazım Koyuncu’nun halkçı ve devrimci duruşunu işledik. Kara bölümünde ise kariyeri boyunca iktidarlara yalakaçlıkları ile gündeme gelmiş, bugün ise “saray soytarılığına” soyunmuş olan İbrahim Tatlıses’i işlemiş olduk.

Sorularla sosyalizm bölümümüzde de bu dönem belki de en çok sorulan soruları yanıtladık.

Sizden gelenler bölümümüzde Boran A.’nın kaleminden komünist şair Nazım Hikmet’in yaşamına göz attığımız ve mücadelemizin şarini onun satırları ile tekrar andığımız bir yazı siz okuyucularımızı beklemekte.

Bir diğer sizden gelenler bölümünde ise Gülin K.’nin kaleminden liselilerin 24 Haziran seçimlerine bakışını ve tutumunu işlemiş olduk.

Kültür-Sanat bölümümüz de Pieter Brueghel’in “Körlerin Kör Kılavuzu” adlı tablosu üzerinden 24 Haziran seçimine baktığımız bir yazı siz okuyucularımızı beklemekte.

Türkiye’nin siyasal anlamda oldukça hareketli olduğu bu günlerde bir eğitim ve öğretim yılının da son günlerine gelmiş olduk. AKP’nin liselerde dindar ve kindar nesil yaratma çabasına sosyalizm bayrağını yükselterek cevap vermiş, ülkenin dört bir yanında Aydınlanma Okulları çatısı altında liselileri aydınlanma mücadelesine katmış olduk.

BİZİ TAKİP EDİN

sosyalistliseliler

@sosyalistlise

sosyalistlise

GÜNDEMDE KALANLAR

10 Ocak

Türkiye Komünist Hareketi (TKH) İstanbul İl örgütü üyeleri, siyonist ve işgalci İsrail devletinin Filistin halkına dönük vahşice saldırılarını protesto etti. TKH MK Üyesi Ahmet Tarık Yenil tarafından okunan basın açıklamasında “Her kim Suriye’de cihatçıları besliyorsa o İsrail’in dostu, Filistin’in düşmanıdır.” denildi.

14 Nisan

Türkiye Komünist Hareketi Suriye’ye yönelik olarak düzenlenen emperyalist saldırının ardından sokağa çıktı. TKH ABD, Fransa ve İngiltere’nin başını çektiği emperyalistlerin Suriye’ye bu sabah saatlerinde başlattığı askeri operasyona karşı Beyoğlu’nda bulunan Fransa Konsolosluğu önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklama öncesi “Haydut ABD Suriye’den elini çek!” manşetli Sosyalist Cumhuriyet Gazetesi dağıtımı polislin engelleme girişimine rağmen gerçekleştirildi.

18 Nisan

AKP’li Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli ile Saray’da bir araya gelerek gerçekleştirdiği görüşmeden sonra beklenen açıklamayı yaptı. Erdoğan, erken seçime olumlu yaklaştıklarını açıkladı. Erdoğan, seçimlerin 24 Haziran 2018’de yapılması kararını verdiklerini belirtti.

18 Nisan

Erken seçim tarihinin 24 Haziran olarak belirlenmesinin ardından aynı gün yapılacak Yükseköğretim Kurumları Sınavı’nın (YKS) 30 Haziran – 1 Temmuz’da yapılacağı YÖK tarafından açıklandı.

23 Nisan

Karanlığa karşı aydınlanmadan yana olan liseliler Beşiktaş Yıldız Parkı’nda 1 Mayıs pikniğinde buluştu.

24 Nisan

Başta İstanbul Üniversitesi olmak üzere bir çok üniversitenin bölünüp yeni üniversitelerin kurulmasını öngören yasa tasarısının kamuoyuna duyurulması üzerine öğrenciler ve akademisyenler Beyazıt Meydanı’nda basın açıklaması yaptı. Çok sayıda kişinin katıldığı basın açıklamasında “Cerrahpaşa bizindir bizim kalacak” “Fakültene dokunma dokundurtma” “Beyazıt bizindir bizim kalacak” sloganları atıldı.

1 Mayıs

İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs için işçi ve emekçiler ülkenin dört bir yanında toplandı. Yüz bini aşkın emekçi, emek düşmanı politikalara, güvencesizliğe, işçi katliamları ve iş cinayetlerine, grevlerin yasaklanmasına, taşeron düzenine ve kiralık işçiliğe, açlık sınırının bile altında kalan asgari ücrete, OHAL uygulamalarına ve AKP’nin gerici politikalarına karşı meydanlara çıktı. Türkiye Komünist Hareketi (TKH) üye ve dostları da Türkiye’nin dört bir yanında düzenlenen 1 Mayıs mitinglerine katıldı.

5 Mayıs

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın idam edilmişlerinin 45’inci yılında Türkiye Komünist Hareketi Gençliği 6. Filo’nun denize döküldüğü yerde karanfillerle Denizleri andı.

11 Mayıs

Şanlıurfa Viranşehir’deki İbni Sina Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi’nde okul müdürü, başı açık öğrencileri “açık giydikleri” için bırakmakla tehdit etti. Okul Müdürü Salih Arslan “Biz çocukları çağırıp ‘Milli manevi ahlaki değerlere uygun olarak sizin yararınıza gözetmek zorundayız. İdare olarak ailelerinize ve yaşınıza uygun giyinmenizi istiyoruz’ dedik” diye açıklama yaptı.

24 Haziran'a doğru: Dik duruş ve umudun örgütlenmesi

Seçim tartışmalarına temelden bir bakış

Ülkemizde siyasetin yükselmesi, ya da genele yayılması açısından seçim süreçlerine önem atfedilmektedir. Bu doğrudur, fakat başlı başına veri kabul edilmesi hatalı olacaktır. Toplumun büyük kısmının seçim süreçlerinde politikleşmesi, seçimlerin “sihirli bir değnek” olarak okunmasına neden olmamalıdır. Kapitalist sistem, emekçi yığınların siyasete katılımını seçimler üzerinden kodlamakta ve “oy kullandınız, yapılması gerekeni yaptınız” algısını yaymaktadır. Bu algının kendisi aslında siyasetten uzaklaşmak, etki eden değil, belirlenen bir toplum yaratılması anlamına gelmektedir. Burjuva aktörlerin önemsedikleri nokta burasıdır. Düzenin bekası önemlidir, düzenin eleştirisi yapılabaksa ya da hesap sorulacaksa yine seçim düzlemi üzerinden sağlanmalıdır.

Sosyalistler ise seçim süreçlerine emekçi halkın çıkarlarının yükseltilmesi, sınıf siyasetinin seçimlerde de kendini var etmesi, işçi sınıfı ve burjuvazi arasındaki mücadelede bir uğrak noktası olması açısından anlam yüklemektedir. Bu açıdan seçimlere yönelik mutlak bir bakış var etmek hatalı olacaktır. Seçimlere girmeme noktasında

konumlanan mutlak bakış, siyasi manevraları engelleyebilir, topluma seslenme kanallarını kapatabilir. Tersinden seçimlere girme noktasında konumlanan mutlak bakış kimi noktalarda düzen siyasetine eklemlenmeye, meşru olmayan süreçleri meşru kılmaya, sınıf siyasetinin ilkelerine aykırı konum almaya neden olabilir. Doğru olan yaklaşım ise, ülkenin içinden geçtiği süreci siyasi olarak değerlendirip ilkesel bir duruş sergileyebilmektir. Bu bağlamda Türkiye’de sosyalist hareket bu zamana kadar ki seçimlerde bir dizi farklı opsiyonu hayata geçirmiştir. Seçimlere girme, boykot, ittifak vb.. seçenekleri ülkenin içinden geçtiği süreç ve devrimin çıkarının hesaba katılması sonucunda atılacak adımları ifade etmektedir. Özünde ise bu yaklaşım Türkiye’de devrimin yolunun seçimlerle değil, işçi sınıfı siyasetinin toplumsallaşması ve emek sermaye arasındaki kavganın göğüs göğüseye verilmesiyle açılacağına dair bir saptamayı barındırmaktadır. Bu noktada seçimleri başat mücadele yöntemi olarak belirlemek sosyalistlerin tarzı olamaz, tam tersi seçimler emek ve sermaye arasındaki kavga açısından değerlendirilmeli ve emekçi sınıfın siyasetinin yükseltildiği mücadele uğrakları olarak tariflenmelidir.

24 Haziran'a bakış: Seçeneksizliğin pazarlanması

2019 yılında yapılması planlanan seçimlerin, AKP- MHP ittifakının müdahalesiyle 24 Haziran 2018'e çekilmesi doğalında Türkiye siyasetini hızlandırdı. Düzenin elini güçlendirmek açısından bu adımı attığı ve gerekli hazırlıkları olduğu bilinmesi gereken bir nokta olarak karşımızda duruyor. Bu bağlamda belirli noktaların altı çizilmeksizin bir bakışın oluşturulması ise güçleşiyor. İlk olarak başkanlık seçimlerinin, Türkiye sermaye devleti açısından ve kurulmak istenilen rejim açısından önem taşıdığını belirtmek gerekmektedir. Türkiye sermaye sınıfı yönetim açısından hızlı, karar alma mekanizmalarının tıkanmadığı, sömürünün arttığı yeni bir evreye geçmek istemektedir. Bu açıdan başkanlık sisteminin ve doğalında seçiminin yalnızca AKP ya da Tayyip Erdoğan'ın hevesine bağlanması hatalı bir yaklaşım olacaktır. Ortada kurulmak istenen bir rejim vardır ve bu durum AKP karşıtıymış gibi görünen partiler tarafından karşıya alınmamaktadır. Aksine bu rejime entegre olma noktasında adımlar atılmıştır.

İkinci nokta, seçimlerin erkene alınmasıyla birlikte sosyalist ve komünist partilerin seçim dışı kalması olmuştur. AKP ve MHP'nin attığı adım, düzen güçleri tarafından hızlıca meşrulaştırılmıştır. CHP ve HDP'nin tutumu, seçimin erkene

alınmasının ve "korsan bir seçim" tablosunun karşıya alınması değil, tam tersi bu gündemi sorgulatmayan ve AKP-MHP ittifakının adını meşrulaştıran bir noktada konumlanmıştır. Verili tablo, gerici ittifaka karşı, CHP'nin Saadet Partisi, İyi Parti ve Demokrat Parti'yle birlikte yeni bir sağcı ittifakı oluşturduğunu göstermektedir. Doğalında 24 Haziran seçimlerinin meşruluğunun sorgulanması bu zeminlere basmaktadır. Emekçi sınıfın siyasetinin seçimlerde temsil edilmesinin bir zemini bulunmamakta, topluma düzen güçleri dışında başka bir seçenek sunulmamaktadır. Seçim tablosunun renkleri bellidir. İşbirlikçilik, emperyalizme bağımlılık, piyasacılık ve gericilik renklerini çalmaktadır. Emekçiler ise bu kirliliğin içerisine çekilmek istenmektedir. Sosyalistlerin kabul etmediği ise tam olarak budur.

Seçimlerde AKP'yi geriletmek uğruna diğer bir gerici ittifakın desteklenmesi ise devrimci bir tutum olarak lanse edilmektedir. Düzenin sorgulanmadığı, salt AKP karşıtlığına dayanan bu bakışın eksikliği ise ufkunun ve inancının "kıtlığı" olarak tariflenebilir. Ülkemizin AKP eliyle savaşa sokulmasına alkış tutan, özelleştirmelere söz söylemeyen, gericiliği ve faşizmi kendine ilke edinen düzen güçlerinden kurtarıcı olmalarını beklemek devrimci bir tutum olmadığı gibi, oturtulmak istenen rejime tuğla koymak anlamına gelmektedir. Sosyalistler ise kapitalist düzenin karşısında yer

almalı, yeni bir düzen için mücadeleyi yükseltmelidir.

Umudu hep birlikte örgütleyelim

Seçimlere giderken ortaya çıkan tablo emekçi halka seçenek sunmadığı gibi, gençliğin sorunlarına da yanıt üretememektedir. Gençlik, memleketle bağı kurmalı ve ülkenin içinden geçtiği süreçte emekçi halkın mücadelesini yükseltmelidir. Gericilik ve piyasacılık gençliği geleceksizliğe ittiği gibi memleket sorunlarının temelini de oluşturmaktadır. Bu açıdan kapitalist düzen bütün unsurlarıyla karşıya alınmalı ve yeni bir Cumhuriyet için uzun soluklu bir mücadeleye girilmelidir. Ülkemizin ihtiyacı olan, eşitlik, özgürlük, bağımsızlık ve aydınlanma temelinde yeni bir rejimin inşaa edilmesidir. Topluma sunulması gereken seçenek budur ve bütün seçim vaatlerine göre daha gerçekçidir. Bu bağlamda gençliğe özellikle 24 Haziran'a giden süreçte önemli bir görev düşmektedir. Gericiliğe, piyasacılığa, sömürüye ve işbirlikçiliğe karşı konum almayan, sözde karşı gibi görünse de özü itibarıyla destekleyen bütün partilere ve adaylara sırtını dönmelidir. Yüzünü ise yeni bir ülkeye, sosyalizme dönmeli ve umudu örgütlemek için kolları sıvmalıdır! Emekçi sınıfların kötünün iyisine mahkum olmaması için, kurulması gereken yeni Cumhuriyet için, geleceğimiz için gençlik 24 Haziran'da seçimleri boykot edecek, umudu ise bütün memlekete yayacaktır.

Değişen sınav sistemleri ve AKP'nin eğitimdeki tahribatı

AKP iktidara geldiğinden beri eğitim sistemini kendi ihtiyaçları doğrultusunda dönüşüme tabii tutmaktadır. 4+4+4 uygulamasıyla köklü bir değişime uğrayan sistem, gericiğin toplumsal tabanını genişletmekte bir araç haline getirilmek istenmektedir. İslamcı siyasetin 90 yıllık ajandasında yer alan imam hatipleşme en büyük kazanımlarını bu yıllarda elde etmiştir. Yıllardır adım adım aşındırılan bilimsel ve laik eğitim en büyük darbeleri AKP ile almış, bütünüyle bilimsellikten uzak, dine dayalı bir eğitim modeline geçilmiştir. AKP'nin eğitime saldırıları her eğitim yılında yaptığı müdahalelerle devam etmektedir. Bu sene başında uygulanmaya başlanan müfredat değişikliği ile de evrim teorisi ders kitaplarından çıkarılmış, bilimsel unsurların yerine dini safsatalar eklenmiş, cihat kavramı dahi ders kitaplarında yerini alabilmiştir. Din olgusu "değerler eğitimi" adı altında bütün derslerin içeriğine dahil edilerek temel eğitim büsbütün gericileştirilmiştir. Tarih anlatımına AKP'nin tarih anlayışı ve kendi tarihi dahil edilmiş, örneğin 15 Temmuz'a yer verilmiştir. Cumhuriyet tarihi ise adeta sansüre uğrayarak İslamcı bir bakış açısıyla yeniden biçimlendirilmiştir.

Eğitimde gericileşme bunlarla da kalmamış, ardı ardına liselere ve üniversitelere giriş sınavları değiştirilmiştir. Sürekli değişen sınav sistemine, nitelikli-niteliksiz okul ayırımına ve AKP'nin bütün bunlarla neyi hedeflediğine daha yakından bakmamız gerekmektedir.

Yap-boza dönen sınav sistemi ve sınav odaklı eğitim anlayışı

Lise ve üniversitelere giriş sınavı AKP iktidara geldiğinden beri defalarca değiştirildi. Her değişen sınav sistemi ile gerici ve piyasacı eğitim daha başat hale getirildi. Gereksiz bir biçimde sürekli değiştirilen sınav sistemi bir yana, sınav odaklı eğitimin kendisi başlı başına adaletsiz, eşitsiz bir süreci bizlere dayatmaktadır. Bizler daha çocuk yaşlarda geleceğimizi bütünüyle belirleyen lise eğitimine başlamak için sınava tabii tutulmaktayız. Daha çocuk yaşta sınav stresi, gelecek kaygısıyla yüzleşmekte, "fırsatı" olanlar dershaneler, kurslar arasında mekik dokurken çocukluğundan mahrum kalmakta, bunlara para bulamayan yoksul aile çocuklarına düşense meslek liseleleriyle imam hatipler arasında tercih yapmak olmaktadır. Giderek niteliksiz hale getirilen devlet okulları nedeniyle eğitim büsbütün piyasa-

ya açılmakta, özel hale getirilmekte ve yahut da cemaatlerin, tarikatların eline bırakılmaktadır. AKP'nin eğitim anlayışıyla gençleri ve çocukları mahkûm ettiği tabloya baktığımızda hafızamıza kazınmış onlarca olayla karşılaşmaktayız; Ensar Vakfı'nda tecavüze uğrayan 45 çocuk, Aladağ'da Süleymanlıların yurdunda yanarak hayatını kaybeden 11 çocuk, staj yaparken iş cinayetinde hayatını kaybeden meslek liseliler, dersane borcunu ödeyemediği için annesi hapse atılan lise öğrencisinin intiharı, geç kaldığı için sınava alınmaması sebebiyle hayatını sona erdiren Büşranur Kalaycı... Maalesef tüm bu olayların birçok örneği ile karşılaşmaktayız. Eğitim her aşamasında eşitsiz, adaletsiz, sömürüye ve istismara açık hale getirilmiştir. Böylesi bir lise döneminin ardından sanki eşit koşullarda eğitim görmüş gibi tekrar bir sınavı karşımıza çıkarıp üniversite hayallerimizin önüne adeta barajlar kuruyorlar. İdeallerimizi bir yana bırakarak gelecek kaygısıyla bölümlerimizi, okullarımızı seçmeye mahkûm ediyoruz. Her ile bir üniversite açmakla övünen AKP'nin bu üniversitelerin ihtiyaç duyduğu olanakları sağlayamaması, yükseköğretim olmasına rağmen üniversiteleri gide-

rek niteliksizleştirip, bilimsellikten uzaklaştırarak ticarethane durumuna getiriyor. Üstelik üniversiteden mezun olanların dahi yakasını gelecek kaygısı bırakmamakta, her geçen yıl eğitilmiş işsizler ordusuna binlerce genç dahil olmaktadır. Hayatımızın her döneminde önümüze çıkarılan sınavlar nedeniyle kültürel gelişimi, sporu, sanatı, sosyal aktiviteleri eğitim hayatımızdan bütünüyle çıkarmak durumunda kalıyoruz. Çok yönlü bir gelişim için değil, soru kalıplarını ezberleten, zihinsel gelişimimize ket vuran bir eğitim anlayışıyla yıllarımızı tüketiyoruz. Sınav odaklı eğitim; gelişimi, öğrenimi değil elemeyi, sömürü mekanizmasının çeşitli katmanlarına bizleri bir an önce dahil etmeyi sağlamaktadır. Sürekli değiştirdikleri sınav sistemi ile; daha fazla eleme yapmak, daha erken yaşta sömürüye başlamaktan öte amaçları yoktur. AKP, gericiliği ve piyasacılığı adım adım artırırken karşılaştığı sorunları sınav sistemini değiştirerek aşmaya çalışmaktadır.

Nitelikli-niteliksiz okul ayrımı ve gerici piyasacı eğitim anlayışı

Bu sene uygulanmaya başlanacak olan bir başka AKP uygulaması da nitelikli-niteliksiz okul ayrımıdır. Bu ayrıma göre belli sayıda okul nitelikli olarak adlandırılıp sınavla alım yapacakken, geriye kalan birçok okul ise adrese dayalı olarak alım yapacaktır. AKP'nin bu ayrıma gitmesinin nedenini anlamak çok da zor değildir. Nitelikli okul kapsamına aldıkları liselerin yarısından fazlasını imam hatip liseleri ve meslek liseleri oluşturmaktadır. Birçok köklü, başarılı okul ise bu kapsama alınmayarak adrese dayalı olarak öğrenci almak durumunda olacak, böylece onların başarı oranı düşerken imam hatiplerin başarıları yükseliyormuş gibi bir aldatmacaya gidilecektir.

Yıllardır her türlü teşviki yaptıkları, öyle ki kaydolanlara para dağıttıkları imam hatip liselerinin başarı oranını bir türlü yükseltmeyen AKP, başarılı ve köklü geleneği olan okullarda ise bir türlü dindar nesil yetiştirme projesini etkin kılamamıştır. Bunun yolunu ise önce "proje okul" uygulamasıyla bu okulların kadrolarını tarumar etmekte aramıştı, şimdi ise birçoğunu niteliksiz ilan ederek imam hatipleri bunların önüne geçirmeye çalışmaktadır.

Nitelikli okul kapsamına yalnızca 1367 okul dahil edilmiştir ve bunlara alınacak öğrenci sayısı ise yalnızca 120 bin civarındadır. Bu sayılar sınava giren öğrenci sayısının yalnızca yüzde 10'una tekabül etmektedir. Nitelikli addedilen okulların yarısından çoğunun da meslek lisesi ve imam hatipler olduğu göz önüne alınırsa, öğrenciler ya staj uygulaması ile sermayedarların gençlik üzerindeki sömürü aracı haline getirilen meslek liselerine ya da bütünüyle dini eğitime tabii tutularak AKP'nin dindar-kindar nesil yaratma, İslamcı ideolojisini yaygınlaştırma aracı olan imam hatiplere mahkûm edilecektir. Bunları kabul etmeyen öğrenci ve velilere

ise kazandıkları üç kuruştan artı olarak temel lise adı altındaki paralı eğitim kurumlarına başvurmadan başka çare bırakılmamaktadır. AKP'nin eğitim anlayışı öğrenci ve velileri piyasa ile gericilik arasında seçime zorlamaktan başka bir şey değildir.

Çare, gericiliğe ve piyasacılığa karşı mücadeleden geçmektedir

Bizleri karanlığa mahkûm eden bu tablodan sıyrılmamanın tek yolu tüm bu gerici saldırılara karşı aydınlanma ve ilerici mücadelelerini yükseltmek, piyasacılığa ve eşitsiz, adaletsiz eğitim anlayışına karşı eşitliğin, sermaye karşıtlığının sesi ni liselerde var etmekten başka bir şey değildir.

AKP'nin gençliğe, eğitime bu denli saldırması boşa değildir. Gençlikten korkuyorlar ve dönüştürmek için her yolu mubah sayıyorlar. Gerici cemaatlerden, faşist çetelere kadar okullarımıza girmeye; bizleri sorgulamayan, itaatkâr bir nesil haline getirmeye çalışıyorlar. Tüm bunların karşısına dikilmeden sonuçlarından şikayet etmek boşunadır. Liseli gençliğin görevi geleceğimizi karartanlara, teslim almaya çalışanlara karşı her alanda kavgayı büyütme. Geleceğimizi kendi ellerimizle var etmekten başka çaremiz yok.

KAZIM KOYUNCU

Biz onu, Karadeniz'in asi çocuğu olarak, halkın sanatçısı olarak tanıdık. Kendini her zaman devrimci biri olarak tanımlayan Koyuncu, hiçbir zaman yeryüzünden, gökyüzüne yükselmemiştir. Daima halkının arasında müziğini yapmış, "sanatını" icra etmiştir. Her şeye rağmen müziğini söylediğinden bahsetmiş, sanatını kimlere armağan ettiğini, neler için, hangi koşullarda müzik yaptığını şöyle ifade etmiştir:

"Bu arada; hiç başımızdan eksik olmayan gökyüzüne, günün karanlık saatlerine, ara sıra kopsa da fırtınalara, bir gün boğulacağımız denizlere, eski günlere, neler olacağını bilmesek de geleceğe, kötülüklerle dolu olsa bile tarihe, tarihin akışını düze çıkarmaya çalışan tüm güzel yüzlü çocuklara, Donkişotlar 'a, ateş hırsızlarına, Ernesto "Çe" Guevara'ya, yollara-yolculuklara, sevgililere, sevişmelere, sadece düşleyebildiğimiz olamamazlıklara, üşürken ısınmalara, her şeyden sıcak annelere, babalara ve tadını bütün bunlardan alan şarkılara kendi sıcaklığımızı gönderiyoruz. Kötü şeyler gördük. Savaşlar, katliamlar, ölen-öldürülen çocuklar gördük. Kendi dilini, kendi kültürünü, kendisini kaybeden insanlar, topluluklar gördük. Yanan köyler, kentler, ormanlar, hayvanlar gördük. Yoksul insanlar, ağlayan anneler, babalar, her gün bile bile sokaklarda ölüme koşan tinerici çocuklar gördük. Biz de

öldük. Ama her şeye rağmen bu yeryüzünde şarkılar söyledik. Teşekkürler dünya."

Kazım Koyuncu, İbrahim Tatlıses'in aksine doğanın talanına, emeğin sömürüsüne, kadınların ikinci plana atılmasına, şiddete uğramasına her zaman karşı çıkmış, sanatını bu değerleri için yaptığını söylemiştir. Para hırsıyla, kariyer hırsıyla hiçbir zaman iktidara yalakanlık yapmamış, halkının soluğu olmuştur.

Kazım Koyuncu, devrimciliğinin yanı sıra, bir kültürün küllerinden doğmasını sağlamış, yok olmaya yüz tutan bir kültürü canlandırmıştır. Hem Laz, hem de Hemşin diline ve kültürüne sanatında, müziğinde can vermiştir. Koyuncu'yla beraber Hemşin ve Laz halkının kültürü, dili yeniden soluk bulmuş, yeniden keşfedilmiştir. Koyuncu'dan sonra birçok genç dillerini, kültürlerini yaşatmak amacıyla kendi dillerinde, kendi kültürleriyle müzikler yapmışlardır. İşin özü, Koyuncu'nun Karadenizli kimliği asiliğiyle kalmamış, iki tane dilin, kültürün yeniden yeşermesinde anlam bulmuştur.

Artvin'den Edirne'ye, Edirne'den Diyarbakır'a Türkiye'nin bütün coğrafyasındaki halkların, bütün

Türkiye toplumunun sesi olan Koyuncu, ülkenin dört bir yanında hâlâ dinlenilmekte, sokaklarda, eşitliğin, insanlığın mücadelesinde vücut bulmaktadır. Ölümünün 13. yılına kısa zaman kala, Kazım Koyuncu hâlâ hafızalarımızda "Karadeniz'in asi çocuğu", "Şair ceketli çocuk" olarak kalmaktadır. Ölümünün üzerinden o kadar yıl geçmesine rağmen halkın biricik sanatçılarından biridir, sanatı geçmişe, bugüne ve geleceğe ışık tutmakta, iki halkın kültürünün, dilinin dirilişinde bir mimardır.

Kazım Koyuncu halkın sanatçısıdır, Kazım Koyuncu KIZIL'dır!

İBRAHİM TATLİSES

Kara 9

İbrahim Tatlıses, kimi zaman bizlere arabesk müziğin imparatoru olarak tanıtıldı, kimi zaman halkları barıştıran, barış elçisi olarak tanıtıldı, kimi zaman suçsuz yere vurulmuş bir sanatçı olarak tanıtıldı. Asıl kim olduğundan, sanatçı mı, sermayedar mı olduğunun ayırımından bahsedilmedi. Her daim iktidarın biricik yalakası olmuş İbrahim Tatlıses asıl olarak kimdir? İbrahim Tatlıses, bilindiği kadarıyla birçok imam nikahlı evlilik yapmıştır. Adlı adınca gericiliğin, sapkınlığın yani KARA'nın adeta bir örneği olan Tatlıses'in kimi zaman "eşlerinden" bazılarını kaçırıp dövdüğü ayyuka çıkmış, bu olaylardan birinde: "Çocuğumun annesidir. Sağda solda dolaşmasını bir erkek olarak gururuma yediremedim." demiştir. Sanatçının topluma örnek olan, toplumu yönlendiren, toplumun aksayan yönlerini düzeltmek için çabalayan kişi olması gerektiği açıktır. İbrahim Tatlıses'in ise, toplumda aksak yönler yaratan, toplumun değerlerini umursamayan, kadını cinsel obje

olarak gören, kadına şiddetin örneği olan yani kadının toplumdaki yerini hiçe sayan, kara birisi olduğu görülmektedir. Sanatçı olarak nitelendirilmesine gelince, bir insanın sesinin kimi çevreler tarafından beğenilmesi, albümler çıkartması o insanın sanatçı olmasına yetmemektedir. Sanatçı, toplumunun övünç kaynağı olur, toplumunun yüzünün kızarmasını sağlamaz. Tatlıses, "sanatçılığının" yanında aynı zamanda bir sermayedar da. Kebapçı, çiğköfteci zincirleri; turizm şirketi, inşaat şirketi, tekstil şirketi, radyosu, prodüksiyon şirketi vb. gibi mal varlıklarının bizzat sahibi olan Tatlıses her bir sermayedar gibi bu şirketleriyle çalışanların emeğini sömürmektedir. Halkın içinden geldiğini söyleyerek, mal varlığının tamamını Allah'ın ona bahşettiği sese dayandırarak kendini savunmakta ve sömürüyü pembeleştirerek, bu şirketleri sayesinde o kadar kişinin evine aş taşıdığını söylemektedir. Şarkıcılıktan sermayedarlığa "terfi" eden Tatlıses, her sermayedar

gibi işçileriyle aynı gemide gittiğini, kazandığı parayı beraber yediğini söylemektedir. İbrahim Tatlıses'i bir şarkıcı olarak değil, bir sermayedar, bir sömüren olarak görmemiz gerekmektedir. İbrahim Tatlıses, şarkıcılık, sermayedarlık ile kalmamış, doymamış, servetine servet katmak için dördüncü kez milletvekili adayı olmuştur. İlk başta 2007 yılında Genç Parti'den milletvekili adayı olan Tatlıses, sonrasında birçok kez AKP'den aday olmaya çalışmış, kimi zaman bağımsız olarak aday olmuştur. 24 Haziran'a alınan korsan seçimde ise AKP'nin İzmir'den milletvekili adayı adayı olmuştur. Yeri gelmişken belirtmek gerekir, Tatlıses ve benzeri adaylar halkı değil, sermayeyi temsil etmektedir. İbrahim Tatlıses, iktidarın, sarayın her daim yalakalığını yapmış, şimdi de yalakalığının bir meyvesi olarak da tekrardan meclise girmeyi hedefleyen birisidir. Kadın düşmanı, sermayedar olan bu kişi, halkın sanatçısı değil, sarayın "sanatçı"sıdır!

Sınıfımızın Kavgasındayız!

Nitelikli-niteliksiz okul tartışmaları bu ülkede eğitimin geldiği noktayı bir kez daha gündeme getirmiştir. AKP iktidarının eğitimde 4+4+4 sistemi getirmesiyle birlikte eğitim alanında köklü bir değişiklik baş göstermektedir. Yapılan bu değişiklikler sadece yapısal değişiklikler gibi görünse de eğitim alanında müfredat değişiklikleri, eğitimde alınan referans kaynaklarını da değiştirmiştir.

İktidar açısından çıkılan bu yolda, eğitim dinsel temalarla şekillendi. Bu yolda imam hatipleşmenin önü açıldı. Aynı değişiklikler onların niteliksiz okul olarak gördükleri veya sadece ucuz iş gücü olarak baktıkları meslek liselerini etkiliyordu.

İktidara bir kuşak gerekliydi, kendi ideolojisini içselleştirmiş, sorgulamayan aksine biat eden bir gençlik, aynı zamanda eli iş tutan...

Yıllardır meslek liselerinde estirilen milliyetçilik dalgası, bugün gerici eğitim bünyesinde ülkü ocaklarının artık izinli bir şekilde okullarda ellerini kollarını sallayarak gezmelerine sebep oldu.

Değiştirilen eğitim sistemi dinci gerici besleyecek, estirilen milliyetçi dalgayla birlikte gelecek dönemlerde mesleki eğitim almış öğrenciler, aynı zamanda sermayeye ucuz iş gücü olarak dönecekti.

Ama baktığımızda ortaya çıkan tablo; gençlik üzerinde bilhassa liseli gençlik üzerinde tepkilere yol açmış olması ve açmaya devam edeceğidir.

Bu dönem içerisinde yaşanan Şişli Endüstri Meslek Lisesi'nin taşınması gündemi tepkiye yol açmış, öğrenciler okullarını ve geleceklerini terk etmeden mücadele etmiştir.

Buradaki talep salt okulun yıkılması olmamış, aynı zamanda meslek lisesi öğrencilerinin sorunlarını da gün yüzüne bir kez daha çıkarmıştır.

Örneğin; atölye dersleri denilerek, okullardaki tüm tamirat işleri öğrencilere bırakılmış, motor ve makine gibi bölümlerde okuyan öğrencilere birçok büyük firmanın parçaları tamir ettirilmiştir.

Sonrasında ise okullarda öğrendiğimiz bilgileri pekiştirmek adına birçok büyük firmaya stajyer adı altında işe baş-

latılıyor. Haftanın belirli günleri işe giden, çalışan diğer işçilerle aynı işleri yapan ama "stajyer" olduğumuzdan ötürü hem çalıştığımız firmanın sosyal tüm haklarından mahrum bırakılan, hem de daha düşük ücretle çalıştırılan işçileri oluyoruz.

Ve okullardaki yaygınlaştırılan dinci-millîci dalga bizleri biat etmeye itse de bizler ses çıkarmaya, hakkımızı aramaya devam edeceğiz.

Türkiye'de meslek liselerine bakış sermaye sınıfı ve iktidar açısından her dönem ucuz iş gücü olmaktan öteye gitmemiştir. Bizler üretiyoruz ve üretimden gelen gücümüzün bilincindeyiz. Yarın bizlerde işçi sınıfının bir parçası olacağız. Hak gasplarına, emeğimizin çalınmasına; değiştirilen eğitim-öğretim ideolojisiye birlikte sessiz kalmak üzere yetiştiriliyoruz.

Bugün yapmamız gereken şey; emeğin sesini yükseltmek, üretimden gelen gücümüzü örgütlü hale dönüştürmektir. Sözümüzü ilk söyleyeceğimiz yer sömürünün başladığı yerden olmak zorundadır.

TÜRKİYE'DE ABD'İN VE NATO'NUN ÜSSÜ VAR MI?

Türkiye'de hem ABD'ye hem de NATO'ya tahsis edilmiş üsler bulunmaktadır. Bunun yanı sıra NATO üyeliği ve askeri işbirliği anlaşmaları çerçevesinde Türk Silahlı Kuvvetleri'nin pek çok birimi, üssü ve olanağı da ABD ve NATO kullanımına açıktır.

İncirlik'te ayrıca NATO'nun bölgedeki en büyük depo üssü de bulunmaktadır. İncirlik Üssü aynı zamanda NATO üyeliği çerçevesinde, Türkiye'ye yerleştirilen nükleer bombaların da bulunduğu yerdir.

Türkiye'de İncirlik dışında da NATO üsleri bulunmaktadır. Ülkemizdeki en büyük askeri havaalanı olan Afyonkarahisar Askeri Havaalanı aynı zamanda NATO tarafından "ana jet bakım üssü" olarak kullanılmaktadır ve NATO'nun en büyük ikinci havaalanıdır. İzmir Çiğli Hava Üssü, NATO'nun Türkiye'deki en eski üslerinden biridir. 2004'te NATO'nun güneydoğu karargâhı Napoli'den İzmir'e taşınmış, 2006 yılında da ABD 16. Hava Filosu Almanya'dan alınarak yine buraya yerleşmiştir. Konya 3. Ana Jet Üssü Komutanlığı, Balıkesir 9. Hava Jet Üssü, Muğla Aksaz Deniz Üssü, Diyarbakır Pirinçlik, Şile Üssü sayılabilecek diğer başlıca üslerdir. Bunlar dışında onlarca üs NATO kullanımına açıktır. ABD, Karadeniz'de de bir üsse sahip olmak için Trabzon'u belirlemiş ve

SOL ÇOK MU DAĞINIK? SOLDA ÇOK FAZLA PARTİ YOK MU?

Solcu olduğunu iddia eden herkesi solcu kabul edecek olursak, bölünmüşlüğü ve dağınıklığın fazlasıyla var olduğunu kabul etmemiz gerekir. Örneğin, AKP dönemine övgüler düzüp solcu olduğunu söyleyenler bile mevcut. Öyleyse bugün, kimlerin gerçekten solcu olduğunu anlamak için biraz sorgulamak ve bazı bölünmeleri hayra yormak gerekiyor. Örneğin ABD'den bağımsızlaşmayı, NATO, IMF ve Dünya Bankası gibi örgütlerden çıkmayı, "AB'ye hayır" demeyi akıllarına bile getirmeyen, özelleştirmeyi savunan, Türkiye'de laikliğin tehdit altında olmadığını söyleyen CHP'yi soldan sayabilir miyiz? Ya da liberaller? Eskiden liberal solcu denirdi, şimdi oradaki "solcu" kelimesini bile hak etmiyorlar. Özelleştirmeciler, cemaat severler, emperyalizme karşı olmayı barbarlık olarak görürler, ama sorsanız solcu geçinirler... Bir de zaman zaman MHP ile ittifak kurma hesapları dahi yapan ulusal solcular var, "ulusal patronlar" ile işbirliğinin yollarını ararlar. Bunlardan bazıları "Kürt düşmanlığı" ile de asıl bölücüdürler. Artık zaten solculuktan ziyade milliyetçi bir çizgide olduklarını görmek gerekir. Yukarıda bahsettiğimiz kesimleri soldan saymıyoruz. Ancak öte yandan ülkemizdeki sol birikim sadece yukarıda saydıklarımız ile sınırlı değil. İyi ki de değil... Bugün Türkiye'de sömürüye, gericiliğe, emperyalizme ve faşizme karşı

samimi bir şekilde mücadele eden, AKP iktidarının ülkemizde yarattığı tahribata karşı olan sol parti ve örgütler bulunuyor. Ayrıca bu parti ve örgütler dışında farklı parti veya derneklere şu veya bu nedenle dağılmış yüz binlerce insan var. Bugün önemli olan şey, bu kitlelerin yüzünü gerçek sol partilere dönmesini sağlamak, bunun için mücadele etmektir.

AKP SAYESİNDE MADENCİLİK ÖZEL SEKTÖR ELİYLE ÜRETİM PATLAMASI YAPMADI MI?

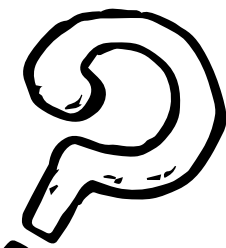
Tipki yerüstü kaynaklarımızda olduğu gibi, yeraltı kaynaklarımız da tümüyle halka aittir, halkın malıdır. Bu kaynakların halkın çıkarları doğrultusunda değerlendirilmesinin tek yolu, madenlerimizin devlet kuruluşları tarafından çıkarılması ve işlenmesidir. En uygun teknolojilerin seçimi ve üretim süreçlerinin denetlenmesi de ancak bu koşullar altında mümkündür. Aksi durumda başımıza gelecek olanlar bellidir: dünyanın diğer ülkelerinde olduğu gibi Türkiye'de de, madenleri işleten yerli ve yabancı sermaye sahipleri, yeraltı kaynaklarımızı her türlü planlamadan uzak, tamamen kâr hırsıyla hoyratça tükettiklerinde kaçıp gidecektir. Geride bırakacakları pislikleri temizleme işi devletin, yani halkın sırtına kalacaktır. Bugün işçilere ödedikleri paradan çok daha fazlasını gelecekte tüm halk ödeyecektir. Madencilik sektöründe yaşananlar, ülkemizin yüz karasıdır. Çokuluslu şirketler, AKP eliyle ülkemizin maden havzalarını talan etmekte birbirleriyle yarışmaktadır. Diğer taraftan, ülkemizin batısından doğusuna, işletilen tüm madenler ekolojik dengeleri bozmakta, tarımı tehdit etmektedir. Daha fazla altın için kullanılan siyanürler, tarımsal alanlara akıtılan zararlı sular vb.

Soma'da ve Ermenek'te yaşanan madenci ölümleri gerçek bir katliam olarak ülke tarihimizin kara sayfalarına yazılmıştır. Madencilikte üretimi çilgınca artırabilirsiniz, ama hangi bedel karşılığında? İşte Soma katliamında yaşanan tam da budur. Soma'da ve diğer madenlerde yaşanan katliamlar hiç aklımızdan çıkmayacak, orada katledilen işçi kardeşlerimizin katilinin sermaye düzeninin kar hırsı olduğunu hep akılda tutacağız.

ARAP BAHARI İLE DİKTATÖRLER GİTMEDİ Mİ?

Dünyanın birçok ülkesinde baskıcı rejimler varken emperyalizm, boyun eğdirmek istediği ülke yönetimlerine diktatörlük suçlamaları yönelterek, gizli veya açık operasyonlarına meşruiyet kazandırmak istemektedir. İşine gelen hükümetlere "stratejik müttefik", işine gelmeyen hükümetlere "diktatör rejimleri" nitelendirmesiyle kamuoyu yaratmaktadır. Arap halklarının yaşadığı rejimleri savunma konumunda değiliz. Ancak bu rejimlerin yıkılması sonrasında kurulan yönetimler Arap halkları için çok daha kötü sonuçlar doğurmuştur. Kaddafi'nin ortadan kaldırılması Libya'nın özgürleşmesine değil, yıkımına neden olmuştur. Saddam Hüseyin'in öldürülmesi, Irak'ın kurtuluşuna değil, işgaline ve bölünmesine sebep olmuştur. Bura-

da isimlerin önemi yoktur, önemli olan emperyalizmin planları ile bölge ülkelerinin ne kadar uyumlu hareket edip etmediğidir. Örneğin emperyalizm, Saddam Hüseyin yönetimi ile işbirliği yaptığı dönemde bir sorun yokken, ne zaman ki bağımlılığın artmasına karşı önüne daha fazla engel çıkmıştır, işte o zaman savaş ve katliamlarla Saddam iktidarını ortadan kaldırmıştır. Bugün de benzer bir plan Suriye'de Beşar Esad rejimi için sürdürülmektedir. Buradaki amaç sözü edildiği gibi diktatörlerin gitmesi değil, emperyalizmin bu ülkeleri gerekirse sınırlarını yeniden çizerek egemenlik altına almasıdır.

Türkiye’de sosyalist mücadelenin tarihi pek çok aydına ev sahipliği yapmıştır. Komünist Nâzım Hikmet de Türkiye’de verilen sosyalist mücadele tarihinde yerini almıştır.

“1902’de doğdum doğduğum şehre dönmedim bir daha geriye dönmeyi sevmem üç yaşında Halep’te paşa torunluğu ettim on dokuzumda Moskova’da komünist Üniversite öğrenciliği kırk dokuzumda yine Moskova’da Tseka-Parti konukluğu ve on dördümden beri şairlik ederim” diyerek mücadeleye adanmış 61 yıllık ömrünü bu “Otobiyografi” şiirinde özetliyor Nâzım.

Ömründe yalnızca onunla ve onun safında olmakla övündüğü partisi ve uğrunda büyük mücadeleler verdiği Anadolu halkı için gıcınmadan ömrünün yarısını hapisanelerde geçirmiştir.

Döneminin karanlığına karşı aydınlanma meşalesini yakan Nâzım’ın şiirleri bugün bu topraklarda genç kuşağın elinde bir ışık görevi görüyor. Sermaye medyası tarafından “aşk adamı” olarak nitelendirilen Nâzım’ı komünist kimliğinden uzaklaştırarak, mücadelesi unutturulmaya çalışılıyor. Nâzım, özünde Türkiye işçi sınıfını şiirlerine konu edinmiş ve işçi sınıfının ozanı olmuştur.

Aydınlara, komünistlere ağır baskıların olduğu Menderes iktidarı döneminde yaşayamayacağını anlayan Nâzım hiç dönmek üzere memleketten ayrılmıştır. Mücadelesine yurtdışında devam ederken dönemin iktidarı tarafından vatandaşlıktan çıkarılmıştır.

Sovyetler Birliği’ne karşı kurulan terör örgütü NATO’ya katılmak için Kore’ye asker gönderen Adnan Menderes iktidarına şu sözlerle seslenecektir;

“Yüz Türkiye olsa
elinizden de gelse
yüzünü de zincire vurur
yüz kere satarsınız.
Milletimin en talihsiz
gecesi
ana rahmine düştü-
günüz gecedir”

Bugün Ameri-

kancı, NATO’cu Mendereslerin geleneğinin sürdürücüsü olan AKP iktidarına karşı, emperyalizme karşı, yobazlara karşı Nâzım’dan aldığımız mücadele bayrağını yükselterek, Nâzım olarak geliyoruz!

Bugün Ortadoğu, emperyalist haydutlar tarafından kan gölüne çevrilirken, işçi sınıfı açılığın, yoksulluğun acısıyla kıvrılırken, dinci gericilik okullarımızı sarmış sarmalamışken Türkiye’de

gençliğin önünde mücadeleden başka seçenek yoktur. Nasıl ki Nâzım Hikmet, emperyalizme karşı durduysa, nasıl ki gericilerle hesaplaştıysa, nasıl ki eşitlik, özgürlük mücadelesini ömrü pahasına verdiyse bizler de liselerimizi karanlığa hapsetmek isteyenlere karşı, üniversiteleri bölenlere karşı, emperyalizme ve bizleri sömüren kapitalistlere karşı mücadele verilmelidir. Ömrünün son yıllarında olsa da Nâzım yine de mücadeleden kopmamıştır.

“Yoldaşlar nasip olmazsa görmek o günü,
Ölürsem kurtuluştan önce yani,
Alıp götürün
Anadolu’da bir köy mezarlığına
gömün beni.” diyordu “Vasiyet” şiirinde Nâzım. Kurtuluş gününü görmeden fakat o kurtuluş gününün memleketinde gerçekleşeceğini bilerek, inanarak 3 Haziran 1963’te kocaman mücadeleler sığdırdığı yaşamını sürgünde yitirmiştir...

Boran A.

YA BARBARLIK YA SOSYALİZM!

Ülkemiz, sol partilerin dışa itildiği bir seçime doğru gidiyor. Bir yanda bildiğimiz AKP-MHP cephesi diğer tarafta da muhalifi oynayanlar! İktidara geldiği günden beri işbirlikçi, piyasacı ve gerici yüzünü hiç gizlememiş olan AKP ve onun yedek lastiği MHP karşısında, bugün kendini kurtarıcı ilan edenler yarın tarihin hangi sayfasında yer alacaklar? İşbirlikçi, piyasacı, gerici bu sağ cepheye muhalif olacak özne anti-emperyalist, kamucu ve ilerici olmalıdır. Gerici Saadet Partisi ile yan yana gelenler, bu partiyle anlaşıp kol kola girenler, şeriatçı Hüda-Par ile görüşmeler yapanlar ne kadar laik, ne kadar ilericidir? 1993 yılı Temmuzunda Sivas'ta aydınlarımızı yakanlar, 1978 Ekiminde Ankara Bahçelievler'de yoldaşlarımızı katledenler mi bizi kurtaracaktır?

Bu iki bloğunda, bloğun dışında kalanların da anti-emperyalist, yurtsever, kamucu ve ilerici bir çizgide bulunmadığı aşikar. Bu çizginin gerisine düşen kurtuluş yolunun da gerisine düşecektir. Bu çizgide duran tek özneyse sosyalistlerdir. Ama daha en başından sosyalistler bu seçimin dışına itilmiştir. Bizlerden istenen şey Amerikancı, piyasacı, işbirlikçi adaylardan birini seçmemizdir. Seçeneksizlik içerisinden seçenek beğen oyununa ortak olmamızı istiyorlar. Yani diyorlar ki "Seçmekte özgürsün ama kimi seçeceğini de ben seçerim!" Bizler bu oyunu reddediyoruz!

Mesele bir memleket meselesidir. İşte tam da bu yüzden mesele sağ-sol meselesidir. Mesele yurtseverlerle işbirlikçiler arasındadır.

Bu tabloya bakınca ülkemizin sosyalizmden başka seçeneği olmadığı açıktır. Bugün gençlik olarak görmemiz gereken, kavgamızın yalnızca AKP iktidarı ile olmadığıdır. Asıl kavgamız AKP şahsında kendini gösteren bu piyasacı düzenledir. Asıl kavgamız işçilerin sırtından geçinen sermaye sahipleriyledir, asıl kavgamız, Orta Doğu'yu kana bulayan emperyalist ABD, AB ve NATO iledir.

Avrupa Birliği heveslileriyle, NATO'cularla, tescilli solcu düşmanlarıyla ayna safta değiliz! Bizler gençliğiz, 6. Filo karşısında "Tam Bağımsız Türkiye" diyenlerin yoldaşlarıyız. Gençlik olarak emekçi halkımıza karşı olan sorumluluğumuzun bilincindeyiz. Tarihi, emekçilerin umudunu oyunlarla harcayanlar değil gerçek yurtseverler, devrimciler, sosyalistler yazacak! Gençlik olarak bizim bu memlekete, bu ülkenin emekçilerine karşı sorumluluğumuz bir zarf ile bir sandıktan daha büyüktür. Ülkemizin geleceğini bir zarf içinde bir yalanla işbirlikçi sermayeye teslim etmeyeceğiz! Bizler bu yola çıktığımızdan beri yaptığımız gibi yine gerçeklerden söz edeceğiz. Yalanlara, oyunlara, emekçileri kandıranlara karşı memlekete sahip çıkacağız. Tek kurtuluş yolumuz olan sosyalizmi örgütlemeye devam edeceğiz!

Gülin K.

Pieter Bruegel'in "Körlerin Kör Kılavuzu" adlı tablosu ve 24 Haziran seçimleri

14

Pieter Bruegel (1525-1569), zamanının sıradan insanlarının gündelik yaşamlarıyla ilgili birçok gerçekçi resim yapan ünlü 16. yüzyıl ressamıdır. Resimlerinde kullandığı gerçekçilik derecesi, 16. yüzyılın ikinci yarısındaki hayat hakkında çok fazla bilgi verir niteliktedir. Resimlerinde sadece insan yüzlerini detaylandırmakla kalmayıp, zihinsel durumlarını yansıtmaya söz konusu olduğunda da özel-

dir. Pieter Bruegel sadece bir ressam değildir. Her şeyden önce bir oyma baskıcıdır. Tasarımları diğer sanatçıların oyma baskılarında da yaşam bulmuştur. Antwerp'te büyümekte olan baskı endüstrisi içinde çalışmıştır. Antwerp, daha on altıncı yüzyılda büyük bir metropol olmuştur. Bruegel'in resimlerinin çoğu, Habsburg Dükleri ve kraları tarafından takdir edildiği için korunmuştur. II. Philip, II. Ru-

dolph ve Arşidük Leopold-Wilhelm, onun kırsal-köy peyzajlarını sevmişlerdir. Resimlerinin en büyük koleksiyonu, Viyana Kunsthistorisches Müzesi'nde muhafaza edilmiştir.

Pieter Bruegel, "Körlerin Kör Kılavuzu", "Körlerin Yürüyüşü" gibi farklı isimlerle de anılan ve en iyi eserleri arasında yer alan şaheseri ölümünden bir yıl önce tamamlamıştır. Bruegel'in resminin adının kaynağı, Yeni

Ahit'te geçen, İsa'nın, manevi körlüğü fiziksel körlüğe benzettiği ve insanların dine karşı içsel körlüğünden bahsettiği "Bırakın onları; onlar körlerin kör kılavuzlarıdır. Eğer kör köre kılavuzluk ederse, ikisi de çukura düşer." cümlesidir.

Bu tabloda bir grup kör insan, -belki de dilenciler- temsil edilir. Tablodaki altı kör adamın, her biri önündekinin omuzunu veya bastonunu tutarak bir sıra halinde birbirilerine tutunarak yürümeye çalıştığını görürüz. Sahnede acıklı, dokunaklı bir şeyler vardır. Öndeki kılavuz, dereye sırt üstü düşmüş bir kaplumbağa gibi ters dönmüş çaresizce yatmaktadır. İkinci kör, bir boşluk içindedir ve ağlamaktadır, şapkası önünde uçar, tökezleyerek kılavuzun üzerine

kapaklanmak üzeredir.

Üçüncüsü garip bir şeylerin olduğunu hissetmektedir, bu yüzden tehlikeyi koklamak istiyormuşçasına kafasını havaya kaldırmıştır.

Dördüncü başını kaldırmış, ağzını açmış, neler olduğuna dair bir şeyler duymak ya da yakalamak istemektedir. Ancak ne olup bittiğini bilememektedir. Beşinci sıradakinin boynundaki haç net olarak görülse de başındaki şapka yüzünün ifadesini yarı yarıya gizlemektedir. Yine de tehlikeyi hissetmiş gibi görünmektedir ve yüzünde korkuyla

ilgili ilk belirti görülmektedir. Sadece sonuncusu mutlu, masum ve kendinden eminmiş gibidir ve belki halen tehlikenin farkında değildir. Yüzlerdeki ifadeler, güvenden şaşkınlığa ve şoka kadar değişir. Arka plandaki kilise ise belki de bu körlüğün

farkında olmaksızın, onu umur-samaksızın uzaktadır. Bu sahne İncil'deki (Matta 15:14) sadece bir kıssanın/meselin temsildir. Bruegel'in resmi bir aksiyon harikasıdır, sanatçı birkaç figürle düşmenin çeşitli aşamalarını göstermeyi başarır. Her kör adam, düşme ve yürümenin başka bir durumundadır. Resme baktığımızda bu altı insanın ileriye dönük hareketlerinin ve düşüşlerinin durdurulamaz olduğunu biliriz. Bir sonraki aşamada ise ne olacağını tamamen farkındayızdır. Resim, izleyiciyi şekilleri ve renkleri ile çarpar. Bruegel köylüleri ve dilencileri resmeder. Zayıfları, güçsüzleri, fakirleri... Çevresinde gördüğü yaşamın özüne çok yaklaşmıştır. Onun resimleri ahlaki mesajlarla doludur. Hiçbir gruba dâhil olmamış, hiçbir geleneği izlememiştir. Onun figürleri ufak

tefek, bodur, tombuldur, gülüp dans ederler; Michelangelo'nun çıplak heykellerindeki heybetli görüntüden çok uzaktırlar. Örneğin bir Michelangelo heykeline aşağıdan yukarı doğru bakılması gerekir; oysa Bruegel'in insan figürlerine çoğunlukla üstten bakılır ve nadiren çıplaktırlar. "Körlerin Yürüyüşü"nde izleyici yüksek bir pozisyonda olmasa bile figürlerle aynı seviyededir. Sakat olan insanlar, dilenciler, ezilmişler, hastalar... Bruegel bunların resmini yapmıştır. Resimleri çizdiği insanlar tarafından görülemediği için satın alınmışlardır. Böylece, İsa'nın mesajı Habsburglar'ın görkemli saraylarına da ulaşmıştır. Ancak, Habsburglar'ın resimlerdeki büyük ahlaki dersleri görüp görmedikleri şüphelidir. Bugün karşı karşıya olduğumuz

"tabloya" bağlamak için sözü biraz uzattık. Malum, 24 Haziran'da seçimler yapılacaktır. Sosyalist ve komünist partilerin hiçbirinin seçime sokulmadığı, sosyalist ve devrimci hareketin bir bütün olarak bağımsız bir güç oluşturamadığı, sosyalist bir çıkışın -örgütsel ya da teknik- sağlanamadığı ve büyük oranda düzen "solunun" şemsiyesi altına girilen tabloyu görememek Pieter Bruegel'in "Körlerin Kör Kılavuzu", "Körlerin Yürüyüşü" resmini hatırlattı da o yüzden... Temmuz 2016'da toplumsal araştırmalar şirketi KONDA'nın sahibi Tarhan Erdem, Türkiye'deki seçimlerde artık oy kullanmayacağını açıklamış: "Bunlar meşru seçim değildir, bugünkü fiili durum ve yürütülen anlayış sürdükçe yapılacak hiçbir seçim de, 'eşit seçim' olmayacaktır. Yurttaş olarak hiçbir sev değişmeden 'secim sonucu' olarak açıklanacak gayri meşru ilanları tanımayacağımı açıkça beyan ediyorum. Seçim denilecek oyunda ne oy veririm, ne de sonuçlarına saygı gösteririm" ifadelerini kullanmıştı. Burjuva siyasetinin nabzını içeriden ölçen "işin erbabının" sarf ettiği sözler bile şuna işaret etmiyor mu? Gidilen yol belli ve en öndeki kör adam hendeğe çoktan düşmüş. Peki, bu kör yürüyüş, kör kılavuzu birbirlerine tutunarak takip eden diğerlerini hendeğe sürüklemiyor mu? Bir kör kılavuz ve onu takip eden beş kör... Belki artık görmeyi öğrenmenin, gerçeğe yüzleşmenin zamanıdır. Belki artık 16. Yüzyılın bugün bile geçerli olan tasvirini tersine çevirmenin zamanıdır.

Bu yazı gazetemanifesto.com'dan alınmıştır.

Cengiz Kılçer

*Safları sıklaştırın
çocuklar...*

Sosyalist Liseliler